
РАЗКАЗИ ЗА
ЖИВОТНИТЪ И РАСТЕНИЯТА

ИЛЮСТРОВАНА БИБЛИОТЕКА
за ДЕЦА и ЮНОШИ

уредникъ: Л. КОНСТАНТИНОВЪ, у-ль-Кюстендилъ

Катерица

На пѣтъ къмъ катеричкитѣ

Къмъ 4 часа следъ обѣдъ потеглихме отъ Пловдивъ къмъ Челеларе, презъ Бѣла-Черква. Днешното шосе отъ Асеновградъ къмъ гр. Смолянъ не бѣше прокарано. Стариятъ пѣтъ бѣ тѣсна пѣтека, по която се пѣтуваше само съ кертани отъ мулета. Това бѣше твърде отдавна.

Отдалече Родопитѣ се синѣха и ни примамваха, изглеждаха че сж наблизо, но колкото се приближавахме къмъ тѣхъ, като чели, толкова тѣ се отдалечаваха отъ насъ. Привечерь спрѣхме въ с. Марково, което е въ подножието на планината и пренощувахме. На другия день, рано сутринѣта, когато селскитѣ пастирчета изкарваха добитѣка на паша, ние се изкачвахме вече по стрѣмнитѣ хребети на балкана. Малката зигзаговидна пѣтека се вие ту на лѣво, ту на дѣсно и води все по-високо и по-високо.

Пѣтуването е бавно. Стрѣмнината е голѣма, на мѣста стига до отвесъ. Полето остава дълбоко подъ насъ, а върха, къмъ който сме устремени, е високо въ облацитѣ. Нашитѣ четириноги „автомобили“ стѣпватъ по крайчеца на пѣтеката, надъ самата пропасть. Несвикналиятъ пѣтникъ съ страхъ затваря очи, за да не види какъ ще падне въ пропастьта. Но мулетата, тѣзи незамѣними съпѣтници на родопчанина, сж опитни; тѣхното вѣрно око и стѣпка никога не ги излъгва.

Следъ дълго, уморително пѣтуване, ето ни на